

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: O. Š.,
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 7. 2020, č. j. JMK 100207/2020, sp. zn. S-JMK 94829/2020/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 6. 2020, č. j. ODSČ-37512/19-18, sp. zn. ODSČ-37512/2019-PIS/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Suzuki, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Vinařská 10 v Brně dne 10. 4. 2019 v 11:35 hod., neznámý řidič porušil svislou dopravní značku B 29 „Zákaz stání“.

3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že předmětem žaloby je nesprávný výrok napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla.
5. Žalobce dále namítl, že v předmětném místě a čase jen zastavil. Ve správním spise je pouze oznámení Městské policie Brno o podezření ze spáchání přestupku, což není žádný důkaz, a fotodokumentace, ze které je patrné, že vozidlo se po určitý krátký čas v předmětném místě nacházelo, což není znakem přestupku, neboť v daném místě je zastavení povoleno. V předmětném místě a čase jednání řidiče nevykazovalo znaky přestupku, a tedy nedošlo k přestupku řidiče.
6. Podle žalobce se provozovatel vozidla může zprostit odpovědnosti prokázáním některého ze zákonem definovaných liberačních důvodů, případně z důvodů nesplnění procesních předpokladů. Provozovatel vozidla se zproští odpovědnosti také vždy, když jednání, které je kladeno za vinu neznámému řidiči, nebylo protiprávní. Právní obrana tedy není omezena jen na možnost prokázání liberačních důvodů, ale může spočívat i v popření naplnění skutkové podstaty přestupku řidiče.
7. Pokud by řidič v daném místě a čase pouze zastavil, přestupku by se nedopustil. Stání je přitom uvedení vozidla do klidu na dobu delší než zastavení, přičemž doba zastavení je definována jako doba nezbytně nutná k neprodlenému naložení či složení nákladu. Nelze tedy ztotožňovat stání a zastavení. Správní spis pak podle žalobce neobsahuje žádné relevantní informace o tom, že řidič v předmětném místě stál.
8. Žalobce dále poukázal na to, že řada závěrů a úvah v napadeném rozhodnutí není formulačně zcela zdařilá. Z nedostatků napadeného rozhodnutí žalobce dále vyvodil, že žalovaný nerozhodoval o konkrétním případě, ale své nepodložené úvahy a závěry přetransformoval do vzorového případu, což podle žalobce není správný ani objektivní přístup.

9. Žalobce dále namítl, že chyba ve výroku napadeného rozhodnutí, spočívající v nesprávném datu narození žalobce, neměla být opravena rozhodnutím, ale usnesením. Rovněž žalobce považoval za nedostatečné poučení napadeného rozhodnutí, které by mělo obsahovat všechny možnosti právní obrany provozovatele vozidla, a měla by zde být zmíněna možnost podání žádosti o zahájení přezkumného řízení, případně podání správní žaloby.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť nedošlo k přestupku provozovatele vozidla ani k přestupku řidiče, a požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že s napadenou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Námitky žalobce byly vypořádány v dostatečném rozsahu. Skutečnosti, které žalobce namítal k délce a důvodu stání/zastavení, nijak nedoložil, v tomto směru byla fotodokumentace jednoznačná. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku sice není důkazem, nicméně přiložená fotodokumentace důkazem je a dokumentuje jednání mající znaky přestupku řidiče. Poučení v napadeném rozhodnutí je v souladu se zákonem, žalobce byl poučen o řádných opravných prostředcích. Obě správní rozhodnutí jsou srozumitelná a přezkoumatelná. Co se týče opravného rozhodnutí, z § 70 správního řádu vyplývá, že zřejmé nesprávnosti se opravují rozhodnutím. Nadto pokud žalobce namítá, že mělo být vydáno usnesení, ale byla vydána vyšší forma rozhodnutí, nemůže se jednat o pochybení.
12. Žalovaný s ohledem na výše uvedené konstatoval, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

13. V replice uvedl žalobce následující.
14. Nedostatky napadeného rozhodnutí nejsou pro žalobu věci podstatnou a nejsou předmětem žaloby. Nedostatky však v celkovém kontextu vypovídají o celkovém přístupu žalovaného k předmětné věci. Nedostatky dále způsobují špatnou čitelnost rozhodnutí pro osoby bez právního vzdělání.
15. Předmětem žaloby pak je spor žalobce a žalovaného, zda je spolehlivě prokázáno, že jednání řidiče v daném čase a místě vykazovalo znaky přestupku a zda provozovatel rezignoval na svou zákonnou povinnost, a dále spor o to, zda předmětný přestupek provozovatele byl založen v souladu s platnou legislativou. Podle žalobce neunesl žalovaný důkazní břemeno, když jediným důkazem je fotodokumentace, přičemž podezření ze spáchání přestupku důkazem není.
16. Žaloba je tedy podle žalobce důvodná, neboť stav věci nebyl spolehlivě a přesně zjištěn, snaha žalovaného zjistit stav věci byla minimální, v rozhodnutí žalovaného nebylo přihlíženo k prohlášení žalobce jako provozovatele vozidla, že náležitě plnil své zákonné povinnosti, snaha žalovaného přenést důkazní břemeno na žalobce není v souladu s platnou legislativou a v předmětné věci nebyly splněny náležitosti umožňující založení přestupku provozovatele.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Žalobce zejména namítal, že skutkový stav byl nedostatečně zjištěn pouze na základě oznámení podezření ze spáchání přestupku a fotografií pořízených strážníky městské policie na místě spáchání přestupku.
22. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány vycházely z fotodokumentace pořízené na místě spáchání přestupku. Z této fotodokumentace lze vidět, že vozidlo žalobce stálo dne 10. 4. 2019 v časovém rozmezí od 11:32 hod. do 11:35 hod. na ulici, jejíž označení není z fotografií patrné, podle oznámení podezření ze spáchání přestupku a mapového podkladu se jednalo o ulici Vinařská 10. O tom, že vozidlo uvedeného dne a času stálo na ulici Vinařská 10, není mezi účastníky sporu, ostatně uvedená skutečnost jednoznačně vyplývá i z výše označené fotodokumentace ve spojení s oznámením podezření ze spáchání přestupku.
23. Podle názoru krajského soudu byla zdokumentovaná situace vcelku jednoznačná. Co se týče umístění vozidla na vozovce v působnosti značky B 29 „Zákaz stání“, je fotodokumentace zcela dostačující. Jako dostačující je fotodokumentace i stran pohledů do okolí, resp. vzhledem k časovému úseku, během něž byla fotodokumentace pořízena, je zřejmé, že ve vozidle neseděl řidič, ani se v okolí vozidla nikdo nepohyboval a nedocházelo k nastupování či vystupování osob, či ke složení nákladu. Ve spojení s oznámením podezření ze spáchání přestupku, v němž jsou uvedeny další údaje týkající se přestupku, pak byl skutkový stav dostatečně ozřejmen.
24. Krajský soud přitom souhlasí s žalobcem v tom, že samotné oznámení podezření ze spáchání přestupku není možné použít jako důkaz v řízení a nelze výhradně na jeho podkladě přestupce postihnout, aniž by byly k dispozici jiné důkazy. Ve spojení s fotografickým materiálem však má oznámení podezření ze spáchání přestupku nespornou důkazní hodnotu. V nyní řešené věci totiž kromě oznámení podezření ze spáchání přestupku proti žalobci existovaly i další důkazy, a to zejména fotografie z místa spáchání přestupku, které ve spojitosti s daty z oznámení podezření ze spáchání přestupku činily skutkovou situaci zcela jasnou, a to alespoň v tom ohledu, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo dne 10. 4. 2019 v časovém rozmezí od 11:32 hod. do 11:35 hod. na ulici Vinařská 10 v Brně.

25. Námitku žalobce, že oznámení podezření ze spáchání přestupku nelze ve správním řízení použít jako důkaz, tak považuje krajský soud za nedůvodnou.
26. Žalobce pak dále namítal, že nebylo v řízení prokázáno, zda vozidlo na místě stálo nebo jen zastavilo, správní orgány chybně posoudily zjištěný skutkový stav jako stání vozidla, nebylo prokázáno spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla a tedy nedošlo ani k přestupku provozovatele vozidla.
27. K tomu je nutno specifikovat rozdíl mezi zastavením a stáním vozidla, kdy podle ustanovení § 2 písm. o) silničního zákona *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu* a podle ustanovení § 2 písm. n) silničního zákona *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*.
28. Podle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*.
29. Podle ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.
30. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.
31. Je nesporné, že v místě stání vozidla byla účinná dopravní značka B 29 „Zákaz stání“. Z toho vyplývá, že v uvedeném místě bylo povolené pouze uvést vozidlo do klidu na nezbytně nutnou dobu pro neprodlené nastoupení či vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.
32. Pokud tedy žalobce namítá, že bylo nutné zohlednit čas potřebný k naložení/složení nákladu, je samozřejmě namístě úvaha, zda se v dané věci skutečně nejednalo o pouhé zastavení vozidla. Žalobce však nijak v průběhu správního ani soudního řízení neuvedl, jaký konkrétní náklad měl být naložen či složen, popř. jaké osoby měly do vozidla nastupovat či z něj vystupovat. Přitom jedině konkrétní uvedení takových skutečností by mohlo vést k relevantnímu posouzení, zda se mohlo či nemohlo jednat o zastavení vozidla.
33. Pokud z fotografií založených ve správním spise vyplynulo, že se v určitém časovém úseku v blízkém okolí vozidla nepohybovaly žádné osoby, které by nastupovaly či vystupovaly, nebo které by vykládaly či nakládaly náklad do vozidla, ani ve vozidle nikdo neseděl, lze pak mít zato, že se nejednalo o pouhé zastavení vozidla. Zcela obecná námitka, že se jednalo o zastavení vozidla, nemůže vést k tomu, že bude dané jednání jako zastavení vozidla skutečně posuzováno. Jak soud uvedl výše, je nutné konkretizovat okolnosti, za jakých došlo k uvedení vozidla do klidu. Silniční zákon totiž nestanoví konkrétní časový úsek, který by automaticky vedl k závěru, zda se jednalo o zastavení či stání vozidla. Je nutné posoudit konkrétní okolnosti případu, přičemž v určitých situacích může být porušením zákazu stání uvedení vozidla do klidu již po velmi krátkou dobu, ale naopak v situacích, kdy je např. vykládán nadměrný náklad nebo do vozidla

nastupuje či z něj vystupuje osoba se zhoršenou mobilitou, může být doba za účelem vyložení nákladu mnohem delší. Takové údaje však žalobce neposkytl.

34. Podle krajského soudu tak správní orgány správně uzavřely, že se jednalo o porušení zákazu stání a k protiprávnímu jednání neznámým řidičem vozidla jednoznačně došlo.
35. Pokud tedy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že došlo k porušení zákazu stání, avšak nepodařilo se mu zjistit pachatele přestupku, byl namístě postup ve smyslu ustanovení § 125f a § 125h silničního zákona. V tomto ohledu správní orgán I. stupně postupoval správně, když žalobce jako provozovatele vozidla vyzval k uhrazení určené částky a poučil jej, že ve stanovené lhůtě může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Žalobce na výzvu nereagoval, proto správní orgán I. stupně věc odložil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a pokračoval v řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Ve věci tedy byl naplněn zákonný požadavek absence zjištění skutečností odůvodňujících zahájení řízení proti určité osobě, který je předpokladem k zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Ostatní zákonné požadavky, na základě nichž odpovídá za přestupek provozovatel vozidla a vyplývající z § 125f odst. 2 rovněž byly naplněny – tedy jedná se o neoprávněné stání, porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
36. Správní orgány tak pomocí výše označených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil daného přestupku, když v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem (§ 125f odst. 1 silničního zákona). Uvedenou žalobní námitku proto krajský soud považuje za nedůvodnou.
37. Co se týče namítaného zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla a možných liberačních důvodů, uvádí soud následující.
38. Jedinou možností, jak se odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení skutečného řidiče), je liberace podle ustanovení § 125f odst. 6 silničního zákona. Odkazované ustanovení stanoví dva liberační důvody, a to jestliže provozovatel vozidla prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích 1) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou (§ 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu), anebo 2) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (§ 125f odst. 6 písm. b) téhož zákona).
39. Ani k jedné z těchto dvou možností však v nyní posuzovaném případě nedošlo, a žalobce je v průběhu správního ani soudního řízení nenamítal ani nedoložil. Proto nemohlo dojít ke zproštění odpovědnosti žalobce jakožto provozovatele vozidla.
40. Nakonec žalobce namítal nedostatečné poučení napadeného rozhodnutí. K tomu uvádí soud, že obsah poučení správních rozhodnutí vyplývá ze správního řádu, konkrétně z ustanovení § 68 odst. 5, podle kterého se v poučení *uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává*. Napadené rozhodnutí pak obsahuje poučení, které zní „*Proti tomuto rozhodnutí se dle*

ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.“ Podle ustanovení § 91 odst. 1 věty první správního řádu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat. Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím odvolacího správního orgánu, je v něm uvedené poučení podle názoru krajského soudu správné.

41. Co se týče dalšího obsahu poučení napadeného rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, takový rozsah nelze po správních orgánech požadovat, neboť by to neodpovídalo výše uvedenému ustanovení § 68 odst. 5 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen uvést poučení pouze o řádném opravném prostředku, kterým je odvolání (popř. rozklad či odpor). Možnost podání správní žaloby podle soudního řádu správního není řádným opravným prostředkem, proto tato možnost nemusí být v poučení uvedena. Stejně tak možnost podání návrhu na zahájení přezkumného řízení není řádným opravným prostředkem, ale mimořádným opravným prostředkem, tudíž se ani na tento institut nevztahuje povinnost správních orgánů o něm poučit účastníka řízení v rámci správního rozhodnutí.
42. Žalobní námitky tak krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
44. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
46. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce